

Eleccions generals espanyoles 2023: Que ve el llop!

written by Francesc Pomés Martorell | 23 de juny de 2023

Ja estem una altra vegada en plena fira electoral i, com en totes les fires que es preuen, els xarlatans ja s'han posat, sense quasi bé descans després de les municipals, a pregonar els seus productes falsos i a voler-nos fer creure que comprarem duros a quatre pessetes (expressió vella, com qui escriu, que hauríem de substituir per una expressió més contemporània com vendre futurs, com fan els casinos borsaris).

La novetat relativa, perquè ja ho havien fet servir altres vegades, és que ara la crida al vot ja no es fa per cap programa, ni projecte polític realment elaborat; segurament perquè ja hem après que tots eren simple xarlataneria que mai han complert, sinó per la vella crida *que ve el llop!* En aquest cas el llop és la quasi segura victòria del PP-VOX a les pròximes eleccions. Quan ja no tenen cap confiança que ens convenceran per anar-los a votar amb els productes tarats i falsificats d'anteriors eleccions, ja només els queda el crit ancestral *que ve el llop*, encara que ja pràcticament no quedin llops reals en el nostre àmbit, però sí en l'imaginari col·lectiu.

El simple fet de fiar el vot a aquest argument és un reconeixement implícit que qui el fa no té res seriós a oferir, entre altres coses perquè si hi ha una possibilitat real que el llop acabi venint és perquè aquells qui han governat fins ara l'han ajudat a créixer i fer-se fort amb una actuació política que s'ha sotmès clarament al Règim del 78 i ha acceptat la pervivència d'aquest post-franquisme en el qual vivim. Si aquells que volen fer veure que són una alternativa al llop resulta que en el fons ens ofereixen el mateix ecosistema polític en el qual tan bé viu el llop, llavors

sembla inevitable que acabi arribant. És a dir, si s'ha acceptat que no es pot fer res fora del règim que ens va deixar el franquisme i que no es pot canviar res de fonamental, només una pretesa façana democràtica, s'accepta que aquesta és terra de llops i que el millor que podem fer els qui no ho som és fer-nos amics del llop o ballar-li la festa, limitant-li una miqueta les caceres.

No es pot fer un discurs de defensa de la democràcia davant l'extrema dreta quan està inserida en els aparells d'estat principals (judicatura, exèrcits, forces de seguretat, serveis secrets, patronals i la mateixa prefectura de l'Estat establerta per Franco) i ningú no ha fet res, ni està disposat a fer-ho, per tal que això canviï realment. L'independentisme basc i català, com altres moviments socials, han despul·lat en diverses oportunitats l'autèntic caràcter de l'Estat espanyol, incapaç de fer un trencament democràtic que enderroqui el poder dels feixistes que es van apoderar de l'Estat amb una cruenta guerra d'extermini dels oponents polítics i nacionals i 40 anys de la *pau dels cementiris*. I després fan veure que s'estranyen d'algunes actuacions d'aquests cossos i institucions que, al cap i a la fi, responen a allò que són: hereus del règim feixista espanyol.

La realitat és que l'anomenada *transició espanyola* va comportar un doble pacte:

1. Respectar els interessos de les elits i forces dominants abans de la mort de Franco,
2. la creació d'un règim partidista aparentment democràtic fonamentat en una partitocràcia corrupta que permetia l'accés a quotes de poder polític i prebendes a partits de l'oposició, sempre i quan no posessin en dubte el primer punt del pacte. Per deixar-ho ben clar a tothom van muntar l'autocop d'estat del 23F del 1982.

Aquest pacte de democràcia limitada, palesada per exemple en la impunitat d'una monarquia corrupta i dels assassinats i tortures per part de les forces de l'Estat, és el que ha

permès aguantar més de 40 anys la comèdia, fins que les costures de la falsa democràcia salten pels aires quan un poble decideix lliurement agafar amb les seves mans el futur. Ja coneixem la reacció *democràtica* de l'Estat i ha quedat clar que la *sagrada unidad* d'Espanya està, tant per les dretes com per a les esquerres, per damunt de la democràcia.

Per això no sobta que avui ens demanin votar per defensar aquesta democràcia de decorat, en lloc de fer propostes per aprofundir la democràcia i segar l'herba del llop d'arrel. Davant el feixisme no serveixen, com s'ha demostrat històricament, les tàctiques defensives, sinó la lluita i l'aprofundiment de les llibertats i els drets de tots. Als lliberticides se'ls combat amb més llibertat, no acceptant les seves regles de joc i jugant al seu camp, tant més quan l'onada d'extrema dreta populista és una reacció que respon a l'actual situació del capitalisme. Només cal que feu una mirada enfora per veure com s'estén arreu del món en un moviment post-feixista que amenaça seriosament moltes de les conquestes socials assolides fins avui, però els partits democràtics espanyols i catalans estan tan absorbits pel Règim del 78 que són incapaços de plantejar cap proposta d'aprofundiment democràtic. Els seus interessos, que moltes vegades es confonen amb els personals, s'han integrat completament amb els de l'Estat i només plantegen reformes que no canviïn res en profunditat perquè són incapaços de sobreviure fora del marc d'aquesta democràcia de fireta. No tenen cap militància important, com passa també amb els sindicats majoritaris, ni actuen en els moviments socials de base, ni tenen grans mitjans de difusió comunicativa. S'han convertit en organismes parasitaris de l'Estat que òbviament es cobra el servei, i fins i tot aquells que venien a *assaltar els cels* han estat deglutits i han acabat sent un partit com els altres, amb un personalisme eixorc i contrari a la participació popular i una agència de col·locació dels seus membres, de qui s'espera el mateix esperit crític que la dels fidels de qualsevol religió.

No soc pas en principi dels qui afirmen que *quant pitjor, millor*, i reconec que no és del tot igual que governi el PP-VOX que el PSOE-Podemos, però sí que penso que si el llop arriba serà gràcies a molts anys, també del *Gobierno* actual, de no voler encarar una ruptura total amb l'Estat franquista, de la qual la República en podria haver estat un primer pas. Quan acceptes jugar amb les regles i en el camp que han establert els altres, els no demòcrates, tens totes les possibilitats de perdre la partida, i t'has de conformar amb les engrunes que et vulguin cedir. Si a més, la majoria d'espanyols no vol admetre la llibertat de tots els pobles que componen l'Estat espanyol, la democràcia mai podrà ser forta i profunda. La democràcia, al contrari d'allò que alguns ens volen fer creure, no és mai un règim acabat i fix, és un tipus de règim polític que, com anar en bicicleta, exigeix pedalar sempre endavant, aprofundir-la, reformar-la, construir-la dia a dia, també socialment i cultural; tot el contrari d'allò que s'ha pretès fer a Espanya, on la democràcia és un decorat, amb un fonament podrit.

Davant d'això, no puc evitar que en sentir el crit *Que ve el llop!* la meva primera reacció sigui la de pensar que el llop no se n'ha anat mai, que a vegades ha vestit pell de xai, quan no li feia falta espantar a ningú, i que en altres es presenta sense disfresses, però que en el fons sempre estem sotmesos al llop. I jo em nego a jugar a aquest joc, en el qual sempre hi surto perdent més o menys. Si a més s'és català i hom vol continuar sent-ho, el camp de joc espanyol no pot ser el nostre, continuar-hi vol dir acceptar l'anorreament com a poble i almenys no en vull ser còmplice. Si a Espanya hi hagués forces autènticament democràtiques que volguessin canviar realment la situació, potser, per solidaritat antifeixista, em plantejaria votar en aquestes eleccions, però no és el cas. La batalla política és per a una mateixa Espanya en la qual jo no hi tinc lloc i tampoc em sento representat per uns partits autoanomenats independentistes que a l'hora de la veritat només fan política autonomista i se sotmeten, per

defensar els propis interessos, no els del conjunt dels ciutadans, al règim post-feixista espanyol.

Si alguna cosa uneix a tots els partits espanyols parlamentaris, de fet en són unes quantes, però aquesta és una de les més clares, de dretes, esquerres, extrema-esquerra i extrema-dreta, és la defensa de la "sagrada unidad de España", fins i tot per davant de la democràcia. Per tant, pensar que els representants catalans al *Congreso* i al *Senado* poden canviar res respecte del dret d'autodeterminació, ni que tots fossin dels autoanomenats, i no exercent, independentistes, és o no veure la realitat o pretendre enganyar-nos per conservar els seus llocs. Tal com ho veig, només tindria sentit anar al *Parlamento* espanyol per denunciar, dia sí i dia també, la repressió que patim i reclamar el lliure exercici del dret d'autodeterminació. Ni Junts, ni ERC, ni la CUP no ho han fet fins ara. Algú es creu que ho faran d'ara en endavant? I a més, votar amb por perquè vindrà VOX, quan ja estem patint totes les formes de repressió que es poden emprar en el context europeu actual, és d'ignorants. Si VOX i el post-franquisme que representa descaradament, juntament amb el PP, no han deixat mai el poder des del 1939! En alguns períodes han perdut el govern, però mai el poder real, que no és al *Parlamento*, com ens han volgut fer creure des del 78. Potser amb un estat descaradament post-franquista almenys sabria tothom on som realment i què podem esperar si continuem formant part d'Espanya.

Respectant, com toca, qualsevol decisió personal diferent a la meva, jo tornaré a fer vot nul en aquestes eleccions, com vaig fer en les municipals recents, perquè com diu la saviesa popular: si t'enganyen una vegada, ves que hi farem, si t'enganyen dues vegades, comença a pensar que t'equivoques, i si t'enganyen tres o més vegades, ja no hi ha dubte, o vols ser enganyat o ets un carallot.

L'únic que es pot demanar, respectuosament, és que cadascú prengui la millor decisió que conscientment cregui convenient,

però no arrossegat pels cants de sirena mediàtics, sinó pel propi convenciment.

Si voleu en parlem!